

ENTER

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน
สนธยา แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ฟ้าลวรงค์
ราชันทะลุฟ้า

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

帝
王决

ทดลองอ่าน

ฟ้าลั่นจรรค์

ราชันทะลุฟ้า

ผ่าสวรรค์ ราชันทะลุฟ้า 1

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน สุนทรภู่แปล

《帝王诀》 Vol. 01

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © 水鹏程 (Shui Peng Cheng)

Thai edition rights under license granted by

北京天下书盟文化传媒股份有限公司

(Beijing World Shumeng Cultural Media Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Arranged through 风云时代出版股份有限公司

(Storm & Stress Publishing Co., Ltd.) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2599-4

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

พิมพ์

กระดาษปกอ่อนลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หากมีโอกาสเกิดใหม่ได้อีกครั้งใครๆ ก็คงอยากไปเกิดในยุคที่ดี สถานที่ที่ดี มีแต่ความสงบสุข แบบว่าเกิดใหม่ทั้งทีขอมีชีวิตดีๆ สักหน่อยแล้วกัน แต่ว่าถึงอึ้งหึงตัวเอกของเรื่องนี้ไม่มีสิทธิ์เลือกใดๆ ทั้งนั้น อันที่จริงแค่ได้กลับมาเกิดใหม่ก็ดีมากแล้ว คนถูกเหมืองถล่มทับไม่ได้มีโอกาสกลับมาเกิดใหม่ทุกคนหรอกนะ (ปกติก็ไม่่น่ามีหรอก) เพียงแต่ว่าเขาดันไปเกิดใหม่ในยุคโบราณซะได้ หนาซ้ายังเป็นยุคที่ไม่แมส ไม่มีราชวงศ์ถึงที่ลือเลื่องด้านความเจริญ ไม่มีสามก๊กที่มีผู้คนชื่อคู้ๆ เต็มไปหมด แต่เป็นยุคห้าชนเผ่าสืบทอดกัน ยุคสมัยที่ความวุ่นวายแผ่ไพศาลไปทั้งแผ่นดิน และเรื่องนี้ไม่มีระบบสนับสนุน ไม่มีเลเวลใดๆ ถึงอึ้งหึงต้องใช้ความรู้ทั้งหมดที่มีเพื่อเอาตัวรอดเองให้ได้ และหนนี้หากตายอีกก็ไม่มีโอกาสกลับมาแล้ว

แต่จะด้วยวิธีไหน และอย่างไร คงต้องขอให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายติดตามรับชมด้วยตนเอง

หวังยิ่งนักว่าจะเพลิดเพลิน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

เกี่ยวกับนักเขียน

ส่วยเผิงเฉิง เกิดเมื่อ ค.ศ. 1985 ขึ้นขอบนิยายกำลังภายในของท่านจินยง (กิมย้ง) อย่างที่สุด ตอนเรียนชั้นมัธยมปลายเคยลองเขียนนิยายกำลังภายในเรื่องยาว กลายเป็นเด็กหนุ่มที่เดินอยู่ระหว่างเส้นขอบของโลกแห่งความจริงและใต้เงาของบรรณพิภพ หลังจากเรียนจบจากมหาวิทยาลัยก็เริ่มเขียนผลงานลงในเว็บอ่านนิยายออนไลน์ โดยใช้นามปากกาว่า 'ส่วยเผิงเฉิง' และยังคงปลุกเพาะผลงานผ่านปลายปากกาอย่างไม่หยุดยั้ง

เกร็ดประวัติศาสตร์

ยุคสมัยเว่ยจีนหนานเป่ย์ (ค.ศ. 220 – 589) ชาวจีนเรียกอีกอย่างว่า 'ยุคสามแคว้นสองจีนและเหนือใต้' ถือเป็นยุคสมัยแห่งความโกลาหลที่กินเวลายาวนานที่สุดในประวัติศาสตร์จีน คือประมาณกว่า 400 ปี การสับเปลี่ยนราชวงศ์พลิกผันและรวดเร็วอย่างยิ่ง ทั้งยังมีฐานอำนาจมากมายหลายสาย ช่วงเวลาของยุคสมัยนี้เริ่มต้นตั้งแต่ ค.ศ. 220 เมื่อเฉาพี (โจผี) ล้มล้างราชวงศ์ตงฮั่น (ฮั่นตะวันออก) พร้อมสถาปนาราชวงศ์เฉาเว่ยขึ้น และสิ้นสุดลงในสมัยที่ราชวงศ์สุยโค่นล้มราชวงศ์หนานเฉิน (เฉินใต้) รวบรวมแผ่นดินขึ้นอีกครั้งได้สำเร็จ รวมระยะเวลาตลอดยุคสมัยทั้งสิ้น 369 ปี แบ่งช่วงยุคหลักออกเป็นยุคของสามแคว้นซึ่งแคว้นเว่ยกุมอำนาจปกครองส่วนใหญ่ ยุคของซีจิ้น (จิ้นตะวันตก) ตงจิ้น (จิ้นตะวันออก) ยุคของสิบหกแคว้น และยุคหนานเป่ย์ (เหนือใต้)

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1 หรือย้อนเวลาแล้ว

ท้องฟ้าขาวเหลือง ผืนแผ่นดินแดงดำ ตะวันบ้ายคล้อยสีแดงฉาน
แขวนตัวอยู่บนฟากฟ้าทิศตะวันตก สอดประสานอยู่กับแสงสายันห์
แดงกำดั่งโลหิตสด

อีกาอวบอ้วนที่เพิ่งจะกินอิมสองสามตัวบินวนอยู่เหนือต้นไม้
แห้งเหี่ยวสองรอบ ก่อนจะหยุดพักลงบนกิ่งไม้แห้ง มันใช้จะงอยปาก
คมกริบที่ยังมีคราบเลือดบรรจงแต่งขนซ้ำๆ พลังส่งเสียงโศกเศร้าอาดูร
ออกมาเป็นระยะๆ

สายลมโถมกระหน่ำพัดม้วนเอาใบไม้แห้งกับเศษดินทรายบนพื้น
ขึ้นมานับไม่ถ้วน ผืนละอองเต็มท้องฟ้า บดบังแสงตะวันไปจนสิ้น ที่ไกล
ออกไปมีหมาป่าหิวกระหายสองสามตัวกำลังเดินวนเวียนไปมา
พอมองเห็นได้อยู่ร่างๆ และด้วยเพราะกินเนื้อมนุษย์ไปเป็นจำนวนมาก
ตาของพวกมันจึงแลดูคล้ายลูกไฟปิศาจอันแผ่งไว้ด้วยความอยาก
กระหาย และที่มากไปกว่านั้นคือการเฝ้ารอ...

พื้นดินเหนือที่ราบแทบทุกตารางนิ้วอาบท่วมไปด้วยเลือดสดๆ

จนกลายเป็นดินเลนสีแดงเข้มชวนคลื่นเหียน ปะปนไปด้วยซากอวัยวะ
เศษกะโหลกแตกจำนวนนับไม่ถ้วน กับอาวุธหักๆ ที่กระจัดกระจายอยู่
รอบๆ แลดูไม่ต่างอะไรกับงานปักที่ประดับอยู่บนพรมแดงผืนใหญ่
ของพวกเขาพ่อค้าจากดินแดนตะวันตก

ยิ่งไปกว่านั้นกลางหลุมเลนยังเต็มไปด้วยซากศพกองสูงเทียม
ภูเขา

คนสิบกว่าคนในอาภรณ์สีดินเหลืองประดับไปด้วยแผ่นเกราะ
มีผ้าขาวบางพันอยู่บนร่างเดินออกจากป่าที่อยู่ไกลออกไป ชัยปตรงเข้ามา
ที่ละน้อย

ใบหน้าของพวกเขาเฉยชาไร้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึก แต่กระนั้น
สายตากลับคมกริบ ทันทีที่ลมพัดหญ้าไหวสะท้าน กลิ่นอายสังหาร
ก็พลันปกคลุมไปทั่วร่าง

ท่ามกลางสมรภูมิรบแห่งนี้พวกเขาคือผู้ชนะ จิตใจห้าวหาญ
ไม่ย่อระย่อขมิ้มออกมาผ่านผ้าขาวบางที่ชุ่มโชกไปด้วยเลือดสดๆ

นายทหารที่มีเศษผ้าพันปิดตาขวาเอาไว้เดินมาหยุดอยู่หน้า
กองซากศพ เขาค้อมเอวหยิบทวนวงเดือนที่ยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์
พร้อมเล่มหนึ่งออกมาจากหลุมเลนซึ่งเต็มไปด้วยเลือด หลังจากออกแรง
เหวี่ยงมันไปมาอยู่สองสามทีก็ปักมันลงพื้น และรื้อหาของที่พอจะใช้ได้
ตามกองซากศพต่อ

เกราะอ่อนบนร่างของทหารตาเดียวผู้นั้นถูกย้อมไปด้วยเลือด
จนกลายเป็นสีแดงฉาน ด้านหลังมีริ้วรอยขาดฉีก มองเห็นเลือดไหล
ออกมาจากปากแผลนั้นได้รางๆ

เขาพลักร่างไว้วิญญาณพวกนั้นออก ลงมือปลดเกราะอกที่อยู่บน
ศพชายที่สวมใส่เสื้อผ้าแบบเดียวกัน พอเห็นว่าเกราะอกนั้นไม่ได้

เสียหานักก็เอามันมาสวมไว้กับตัว

กองซางศพเตี้ยๆ กองหนึ่งเริ่มขยับ มือที่อาบไปด้วยเลือดข้างหนึ่ง ยื่นออกมา ทหารตาเดียวผู้นั้นสะดุ้ง ร้องคำรามออกมาตามสัญชาตญาณ เขาจึงมองดูอุ้งมือที่เต็มไปด้วยเลือดนั้นเฉกเช่นเดียวกับหมาป่าตาเดียว ดุดันพลางถอนทวนวงเดือนที่ปักอยู่บนพื้นขึ้นมา ท่าทางตึงเครียด อย่างเห็นได้ชัด

พวกทหารที่อยู่ข้างๆ พอได้ยินเสียงคำรามหุ้มตัวของพรรคพวก ก็รีบกรูกันเข้ามาล้อมราวหมาป่าหิวกระหายได้กลิ่นคาวเลือด ทุกคน ต่างเล็งทวนวงเดือนในมือ สายตาดุดันจ้องเขม็งไปยังกองซางศพ ที่กำลังขยับ

ชายเนื้อตัวชุ่มโชกไปด้วยเลือดคนหนึ่งคลานออกมาจากกอง ซางศพนั้น ในมือกุมทวนวงเดือนสภาพสมบูรณ์เล่มหนึ่งไว้

ทันทีที่เขาโผล่ออกมา ยังไม่ทันได้ทำอะไรประกายแสงเย็นเยียบ สิบกว่าสายก็สว่างวาบขึ้นตรงหน้า ทวนวงเดือนจ่ออยู่บนร่างของเขา

ชายหนุ่มตกใจสุดขีด ได้แต่นิ่งค้างไม่ขยับเขยื้อน ใบหน้าตึงเครียด แผลงไว้ซึ่งความพรั่นพรึง

"นี่...นี่...ฉัน...ฉันคือ...พวก...พวกนาย..."

คนที่คลานออกมาจากกองซางศพร้องออกมาด้วยน้ำเสียง หวาดหวั่น ไม่อาจเรียบเรียงคำพูดให้เป็นประโยคสมบูรณ์

"เฮ้อ!"

เหล่าทหารหลายสิบนายต่างพากันถอนหายใจยาวๆ ชักทวน วงเดือนในมือกลับ ก่อนจะแสดงคารวะต่ออีกฝ่ายด้วยท่าทีนอบน้อม พร้อมร้องออกมา "นายกอง!"

คนที่คลานออกมาผู้นั้นพยายามประคองตัวลุกขึ้นยืนอย่างโซซัด

ไซเซ ก่อนกวาดตามองไปรอบๆ บรรยากาศอบอุ่นไปด้วยกลิ่นดาวเรือง
คละคลุ้ง

เขารู้สึกเจ็บปวดสาหัสรุนแรงจากบาดแผลบนแขนขวา ศีรษะเริ่ม
เวียนจนแทบจะประคองร่างไว้ไม่อยู่ ยังดีที่มีทวนวงเดือนคอยช่วย
ค้ำยันไว้ถึงยังเหยียดร่างยืนตัวตรงได้อยู่ ครั้นก้มดูบนเกราะอกของตน
ก็พบว่ายามนี้เต็มไปด้วยคราบเลือดสีเข้มเหนียวเหนอะเกรอะกรังปะปน
อยู่กับเลือดสีแดงสดที่กำลังไหลริน บนท้องของเขามีแผลตื้นๆ ที่เกิด
จากดาบอยู่รอยหนึ่ง ฟองเลือดทะลักล้นออกมาด้านนอก

นายทหารรูปร่างผอมสูงที่มีผ้าขาวบางพันอยู่บนแขนเดินออกมา
จากป่าที่อยู่ไกลออกไป พอเห็นชายหนุ่มที่คลานออกมาจากกองซากศพ
ก็พลันร้องตะโกนยินดี "เป็นท่านจริงๆ ที่แท้ท่านก็ยังไม่ตาย!"

นายกองคนนั้นสีหน้างุนงง คล้ายทำอะไรไม่ถูก "ฉัน...ฉัน...ที่...
ที่นี่..."

ในตอนนั้นเอง จู่ๆ พื้นดินก็เริ่มสั่นสะท้าน เสียงฝีเท้ามาก็ก้อง
ดังใกล้เข้ามาทุกขณะ ชายผู้เป็นนายกองแหงนหน้ามองไปตามที่มา
ของเสียง เห็นเส้นขอบฟ้าไกลโพ้น ฝุ่นควันกลุ่มหนึ่งขยายตัวใหญ่
มากขึ้นทุกที หน้าข้ายังขยับใกล้เข้ามารวดเร็ว ประกายแสงเจิดจ้า
ส่องสะท้อนอยู่ใต้แสงตะวัน

ทหารในชุดเกราะสีดำกลุ่มหนึ่งนั่งอยู่บนหลังม้าศึกชั้นยอด หัว
ทั้งร่างล้วนมีเกราะเหล็กหนาๆ ปกป้อง หมวกเกราะปกปิดส่วนศีรษะ
เอาไว้เกือบทั้งหมด เผยให้เห็นใบหน้าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ที่อยู่ในมือ
ของพวกเขาคืออาวุธที่มีลักษณะคล้ายหอกแหลม ธงสีดำผืนใหญ่
สะบัดไหวรับลมอยู่กลางขบวน ที่ปักอยู่ด้านบนคือตัวอักษรยักยือสีขาว

ทหารม้าเหล่านั้นล้วนสีหน้าดูดัน ปากส่งเสียงร้องตะโกน

โหวกเหวก ฟุ้งตรงมายังสนามรบด้วยท่วงท่าแข็งแกร่งทรงพลัง ทันทีที่เห็นทหารม้ากลุ่มดังกล่าว ชายผู้เป็นนายกองก็แอบรู้สึกหวั่นไหวอยู่ลึกๆ จะให้บรรยายท่าที่ห้าวหาญของทหารม้ากลุ่มนี้คงต้องเทียบกับพยัคฆ์ไม่กี่หมาป่าเท่านั้น

ยังไม่ทันได้ครุ่นคิดให้ดีว่าตัวเองมาอยู่ที่นี่ได้เช่นไร เขาก็ได้ยินเสียงตะโกนรุ่มรวยแบบเดียวกันดังขึ้นจากทางด้านหลัง

"ถอยเร็ว! พวกสุนัขเยียนมาแล้ว!"

นายทหารผอมสูงร้องตะโกนออกมาคำหนึ่งก่อนจะร่วมมือกับนายทหารตาเดียวพวยชายผู้เป็นนายกองถอยหลังگرد

ขณะถูกนายทหารสองคนช่วยกันหิ้วปีก เขาก็เห็นนักรบรูปร่างกำยำล่ำสันนายหนึ่งนั่งอยู่บนหลังม้า ชายคนนั้นแบดาสิก ใบหน้าตบสีหน้าเคร่งขรึม กระดูกใบหน้าหนาแข็งแรง คางผายกว้าง อิมเอิบไปด้วยกล้ามเนื้อ คิ้วดกหนา หนูนปากกว้าง ห้าวหาญสมชายชาติรีแลดูน่าเกรงขาม

ชายคนนั้นสวมหมวกเกราะสีทอง ร่ามด้วยเสื้อเกราะสีทอง ผ่ากันลมสีแดงผืนใหญ่ห่มคลุมอยู่ทางด้านหลัง ยาวราวๆ หนึ่งจั้งสามชือ* ทอแสงเยือกเย็นอยู่ใต้แสงอาทิตย์อัสดงที่แดงฉานดั่งเปลวเพลิง มือซ้ายกุมทวนวงเดือนคมกริบยาวราวหนึ่งจั้งไว้เล่มหนึ่ง เทียบกับทวนวงเดือนทั่วไปแล้วจัดว่าสั้นกว่ามาก ปลายทวนด้านขวาคือตะขอโค้ง รูปร่างไม่ต่างอะไรกับจันทร์เสี้ยวเฉียงๆ

ที่อยู่ระหว่างขาคือม้าศึกสีแดงตัวใหญ่ ขาทั้งสี่ของมันเรียวยาว แข็งแกร่งเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังกำลัง กล้ามเนื้อราวกับถูกตีถูกหลอมขึ้น

* จั้งและชือ เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน โดย 10 ชือ เป็น 1 จั้ง และชือในสมัยเว่ยจิ้น เทียบระยะความยาวประมาณ 24.2 เซนติเมตร 'หนึ่งจั้งสามชือ' จึงหมายถึงความยาวประมาณ 315 เซนติเมตร หรือ 3.15 เมตร

จากเหล็ก ผิวมันเป็นประกายเต็มเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวาสวยงาม
ไม่ต่างจากเปลวเพลิงจากนรกที่กำลังคุโชติ แฉกคอสีแดงสะบัดไหวอยู่
ท่ามกลางสายลมโถมกระหน่ำเหมือนหนึ่งงูไฟจำนวนนับหมื่นที่กำลัง
ร้ายรำลึกไหม้ยังทะนงอยู่ภายใต้แสงตะวัน

พอเห็นภาพดังกล่าว ชายผู้เป็นนายกองค์อธิปัตย์หัวขึ้นขึ้นมา
ไม่ได้ โลกนี้ทำไมถึงมีคนรูปร่างกำยำล่ำสันแบบนี้ได้!

เพียงชั่วพริบตา ชายผู้นั้นก็ควบม้าศึกสีแดงราวกับเปลวไฟคู่กาย
มาถึงข้างๆ พายุทรายโหมพัดใส่ใบหน้าเขา

ที่ตามอยู่ทางด้านหลังคือทหารม้าในชุดเกราะสีดินเหลืองสองร้อย
กว่านาย ใบหน้าของพวกเขแต่ละคนล้วนเส้นเลือดปูดโปน มือข้างหนึ่ง
ถือแส้ม้า มือข้างหนึ่งชูหอกยาว ดวงตาเบิกกว้างพลาจตะโกนร้อง
ถ้อยความชวนเลือดในกายพลุ่งพล่าน "ฆ่า!"

ที่อยู่ทางด้านหลังของกองกำลังทหารม้าคือพลทหารราบที่
ส่งเสียงกู่ร้องไม่ขาดปาก สีหน้าท่าทางของพวกเขไม่ได้แตกต่างจาก
ทหารม้าพวกนั้น ดวงตาเปี่ยมไปด้วยไอสังหาร สีหน้าดูด้นไม่ค่อยกว่า
ทหารม้าในชุดเกราะสีดำที่พบเจอก่อนหน้านี้

ที่อยู่กลางขบวนคือธงสีน้ำเงินที่กำลังโบกสะบัดรับแรงลม มี
ตัวอักษรบิดๆ เบี้ยวๆ ไม่ต่างอะไรกับโลหิตสดๆ ปักอยู่

ครันกองกำลังทหารทั้งหมดเคลื่อนขบวนเฉียดไหล่ชายผู้เป็น
นายกองไป ม้าเร็วตัวหนึ่งก็วิ่งมาอยู่ข้างกายเขา นายทหารบนหลังม้า
ตะโกนเสียงดังลั่น "ฝ่าบาทมีพระบัญชา! ให้ท่านนำพวกทหารที่บาดเจ็บ
ทั้งหมดรักษาการณ์อยู่ที่นี้ คุ่มครองความปลอดภัยของพวกพี่น้อง
ทั้งหมด!"

ทันทีที่พูดจบอีกฝ่ายก็หันหัวม้ากลับ พุ่งตรงขึ้นหน้าไปอย่าง

รวดเร็ว

นายกองขุนนาง เขาไม่รู้เลยแม้แต่ร้อยละหนึ่งว่าเกิดอะไรขึ้น ก่อนหน้านี้ไม่นานเขายังคุมคนงานให้อพยพออกจากเมืองที่กำลังจะถล่มอยู่เลย และหลังแผ่นดินสั่นไหวรุนแรง ร่างของเขาก็ถูกกลบฝังอยู่ใต้กองดินหนาๆ

เท่าที่จำได้ เขากะเสือกกระสนดินร่นขุดดินอย่างเอาเป็นเอาตาย กว่าจะโผล่พ้นออกมาได้ก็ไม่ใช่ง่าย ขณะที่คิดว่าตัวเองคงรอดแล้ว ใครจะไปรู้ว่าทันทีที่โผล่หัวออกมา เขากลับยืนอยู่กลางสมรภูมิรบที่หนักไม่รู้

พอหันมองกลับไป เขาก็เห็นกองกำลังทหารสีดินเหลืองกำลังต่อสู้อยู่กับทหารม้าในชุดเกราะสีดำที่มีจำนวนมากกว่าหลายเท่าตัว ภายใต้การนำของชายบนหลังม้าขนแดงซึ่งหุ้มห่อร่างไว้ภายใต้เกราะสีทอง ทหารในชุดสีดินเหลืองบุกทะลุเข้าใส่ทหารม้าในชุดเกราะสีดำอย่างเอาเป็นเอาตาย

การสู้รบดำเนินไปอย่างดุเดือด ทหารม้าในชุดเกราะสีดำที่อยู่ภายใต้ธงดำอักษรขาวถูกโจมตีล่าถอยไม่เป็นกระบวน โดยมีทหารภายใต้ธงน้ำเงินอักษรแดงไล่ตามไปติดๆ เพียงไม่นานพวกเขาก็หายลับไปจากเส้นขอบฟ้า

ชายผู้เป็นนายกองอดนึกเลื่อมใสความสามารถในการรบของกองกำลังทหารชุดดินเหลืองที่มีจำนวนเพียงน้อยนิดพวกนั้นไม่ได้ทั้งๆ ที่มีจำนวนน้อยกว่าแต่กลับใช้กำลังพลรับมือทหารม้าที่มีจำนวนมากกว่า หน้าข้ายังได้รับชัยชนะ รุกไล่กองกำลังทหารม้าชุดดำจนแตกพ่ายถอยร่นกลับไปได้

พลุธากว้างใหญ่ เพียงชั่วพริบตาทุกอย่างก็กลับสู่ความสงบอีกครั้ง ครั้นหันมองกลับมาอีกที เขาก็สังเกตเห็นว่าข้างปามีกระโจม ตั้งกระจัดกระจายอยู่กันเป็นหย่อมๆ ทหารหน้าตาซี้อๆ ไม่ค่อยพูดค่อยจาจำนวนมากอิงอยู่ข้างต้นไม้ เผยให้เห็นถึงกระดุกขาวโพลนที่โผล่พ้นออกมาจากแขนขาที่ขาดหาย ทหารจำนวนไม่น้อยกำลังสาละวนอยู่กับการทำแผลให้พวกเขา แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจห้ามเลือดสำเร็จ

ใบหน้าของทหารที่บาดเจ็บพวกนั้นไม่มีร่องรอยเจ็บปวดทรมาน แม้แต่น้อย สายตาของพวกเขาจับจ้องยังเส้นขอบฟ้าไกลโพ้น ดวงตาเต็มเปี่ยมไปด้วยความหวัง ความมุ่งมั่นยังคงปรากฏอยู่บนใบหน้า

ชายที่ถูกเรียกขานว่านายกองหัวน้โหว่ไปกับภาพตรงหน้า ท่ามกลางความรู้สึกหวาดหวั่นสั่นสะท้าน เขายังบอกไม่ได้ว่าตัวเองยามนี้ควรทำอะไร

พวกเขาไม่ได้กำลังถ่างหนังแน่! ตกลงคนทั้งสองฝ่ายที่ทำสงครามรบพุ่งใส่กันนั้นเป็นใครกัน แล้วทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่ได้ ใจของชายผู้เป็นนายกองเต็มไปด้วยคำถาม

ทันทีที่อ้าปาก ความรู้สึกเจ็บปวดก็แผ่ซ่านออกมาจากริมฝีปาก แตกระแง เดิมเขาตั้งใจจะเอ่ยปากถาม แต่สัญชาตญาณกลับบอกให้เขาตะโกนออกมา "น้ำ! ขอน้ำหน่อย!"

นายทหารสูงผอมกับนายทหารตาเดียวรีบพยุงนายกองไปที่ชายป่าหลังค่อยๆ วางเขาลงกับพื้น นายทหารสูงผอมก็วิ่งต่อไปที่กระโจม ก่อนจะกลับมาพร้อมกับน้ำถ้วยหนึ่ง

เขารับน้ำไว้ ขณะเตรียมจะดื่มก็มองเห็นเงาสะทอนในน้ำ นั่นเป็นใบหน้าของใครบางคนที่เขาไม่คุ้นตา

เงาสะท้อนที่ปรากฏออกมาคือใบหน้าชูปดม คิ้วหนาตาโต
หน้าเหลี่ยมปากกว้าง เขาประหลาดใจ รีบขยิบตาขวา ก่อนจะพบว่า
คนในเงาสะท้อนนั้นก็ขยิบตาขวาเช่นกัน

เขาเขี่ยงิ้วด้วยมือทั้ง สองเกราะเบื้องแตกชัดดัง ดึงดูตความสนใจ
ของพวกทหารบาดเจ็บโดยรอบ

นี่ไม่ใช่ฉัน! บัดชบ นี่ฉันอยู่ที่ไหนกันแน่

นายกองร้องตะโกนอยู่ภายในใจไม่ต่างอะไรกับคนเป็นโรคประสาท
ทว่าครั้นคำพูดเคลื่อนถึงปาก เขากลับเจ็บคอจนพูดอะไรไม่ออก

นายทหารตาเดียวคนนั้นเดินออกมาจากในป่าพร้อมผ้าขาวบาง
ม้วนหนึ่งในมือ ก่อนจะตรงเข้ามาทำแผลตามจุดต่างๆ ให้เขาอุ่นหาย
ไปหมด ความเจ็บปวดครอบงำประสาทสัมผัสทั่วร่าง เลือดสดๆ
เปลี่ยนผ้าขาวบางให้กลายเป็นแดงฉานในชั่วพริบตา

พอเห็นเขาทำด้วยแตก นายทหารสูงผอมก็เดินเข้าไปในกระโจม
ตักน้ำออกมาอีกถ้วย ยื่นส่งน้ำให้ด้วยท่าทางยินดีพลางเอ่ยออกมาอย่าง
ตื่นเต้น "นายกอง ท่านยังไม่ตายจริงๆ ด้วย วิเศษแท้"

เขารับน้ำด้วยนั้นไว้พลางคิด ตีมน้ำด้วยนี้จะได้ชุ่มคอ ไม่น่าว่า
อาจพูดอะไรออกมาได้บ้าง

เขากรอกน้ำลงคออีกๆ รวดเดียวหมด เลียร์ริมฝีปากแตกกระแหง
ของตัวเอง มองดูชายที่อยู่ตรงหน้า นายทหารผอมสูงคนนี้อายุอาณาม
คงสักราวๆ สามสิบ ใบหน้าชูปดม ผิวหยาบกร้านทว่าเลื่อมเป็นมัน
ราวกับโลหะสำริด มือเรียวยาวเป็นพิเศษทั้งสองข้างวางตั้งอยู่บนเข่า

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เขาก็เริ่มอ้าปากลองเปล่งเสียงคำว่า 'เจ้า'
ออกมาจากลำคอ

เขาถามด้วยความสงสัย "เจ้า...ที่นั่นที่ไหน"

"เหลียนไถ! ที่นี่คือเหลียนไถ นายกอง! คราวที่แล้วตอนพวกเราปะทะกับพวกสุนัขเขียน หากไม่ใช่เพราะนายกองรับดาบแทนข้าไว้ ป่านนี้ข้าคงตายไปนานแล้ว" นายทหารผอมสูงพูดพลางชี้ไปยังแผลบนแขนของชายที่เขาเรียกว่านายกอง

เขาจำเรื่องเกี่ยวกับเหลียนไถและนายทหารรูปร่างผอมสูงคนนี้ไม่ได้แม้แต่บ่อย ชายผู้ถูกเรียกขานว่าเป็นนายกองพยายามย้อนคิดถึงเรื่องราวในความทรงจำทั้งหมด

เขาชื่อถั่งอึ้งหมิง เป็นเจ้าแคว้นของเหมืองถ่านหิน

เดิมเขานั่งทำงานอยู่ในสำนักงานดีๆ แต่เพราะได้รับโทรศัพท์ด่วนบอกว่าอีกเดี๋ยวจะเกิดแผ่นดินไหว ด้วยกลัวว่าพวกคนงานที่อยู่ด้านล่างจะจัดการไม่เรียบร้อยจนเกิดเหตุเหยียบกันตายขึ้น เขาเลยลงไปในห้องเหมืองคุมการอพยพเคลื่อนย้ายคนด้วยตัวเอง

ขณะกำลังใกล้จะอพยพคนงานเสร็จ จู่ๆ แผ่นดินก็สั่นไหวรุนแรง เขาหนีออกมาไม่ทัน ถูกฝังอยู่ในหลุมเหมืองพร้อมกับพวกคนงานอีกจำนวนหนึ่ง

หลังจากนั้นจู่ๆ เหมืองถ่านหินก็ระเบิด ร่างของเขารับรู้ได้เพียงแรงสั่นสะเทือน พอตื่นขึ้นมาอีกที เขาก็พบว่าตัวเองมาอยู่ในโลกยุคนี้แล้ว

ความรู้สึกเจ็บปวดบริเวณช่วงท้องแผ่ซ่าน ความคิดย้อนคืนกลับสู่สภาวะแท้จริงที่เป็นอยู่ในเวลานี้ใหม่อีกครั้ง เขาก็มดูท้องของตัวเอง ผ้าขาวบางที่แนบอยู่กับบาดแผลมีรอยเลือดซึมอยู่เป็นทางยาว

ถั่งอึ้งหมิงมองดูร่างกายของตัวเอง ผิวหนังดำเป็นมัน มือเท้าใหญ่โต กล้ามอกกล้ามเนื้อท้องกล้ามเนื้อแขนล้วนปูดโปนชัดเจน บนตัวเขามีแผลอยู่สองแห่ง ที่หนึ่งอยู่บนแขนขวา อีกที่อยู่บนท้อง แต่ทั้งหมดล้วนไม่ใช่

บาดแผลฉกรรจ์

เขาดั่งสติถอนหายใจยาวๆ ออกมาคราวหนึ่ง มองดูนายทหาร ผอมสูงตรงหน้าพลางถามคลุมเครือ "เมื่อครูเจ้าพูดถึง 'สุนัขเหียน' คนพวกนั้นเป็นใคร แล้วเจ้าชื่ออะไร"

"นายกอง! ข้าชื่อหวงด้า"

นายทหารผอมสูงมองดูถึงอึ้งหึงด้วยสายตางุนงงสงสัย แต่พอเห็นรอยเลือดบนหัวเขาก็คิดไปเองว่าบางที่เขาคงถูกกระแทบกระเทือนจนเลอะเลือนไปชั่วขณะเลยพูดต่อ "นายกอง สุนัขเหียนก็คือคนที่พวกเราทำศึกด้วย!"

ถึงอึ้งหึงมองดูผ้าขาวบางบนแขนหวงด้าที่ยามนี้ถูกอาบจนแดงฉาน เลือดซึมผ่านผ้าขาวบางไหลหยดลงพื้น ก่อนจะหันไปมองดูทหารบาดเจ็บที่อยู่รอบๆ แต่ละคนล้วนบาดเจ็บสาหัส แต่ไม่ว่าจะบาดเจ็บหนักสักแค่ไหนก็ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่จะบิปร้าร้องโอดโอยทำเพียงทนรับสภาพอยู่เงียบๆ เท่านั้น

เขาอดนึกเลื่อมใสศรัทธาคนเหล่านี้ไม่ได้ และหันกลับมาพูดกับหวงด้า "หวงด้า พวกเรากับสุนัขเหียนทำสงครามกันมานานแค่ไหนแล้ว"

หวงด้ารีบนิ้วตอบ "นายกอง รวบรวมได้สามปีได้แล้ว"

"ถ้าอย่างนั้น...พวกเราออกทำศึกกับสุนัขเหียนปีไหน" ถึงอึ้งหึงถาม

หวงด้าหัวเราะ "นายกอง เรื่องนี้ข้าจำได้แม่น ปีนั้นฝ่าบาทเพิ่งขึ้นครองราชย์ พืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์ ทุกคนต่างได้รับเสบียงอาหารเพิ่มสองวัน และในปีนั้นเหมือนกันที่พวกเราเริ่มทำสงครามกับพวกสุนัขเหียน ช่วงนั้นคือรัชศกหย่งชิ่งแห่งต้าเว่ยปีที่หนึ่ง

ปีนี้รัชศกหย่งชิ่งปีที่สาม ไม่ทันได้รู้ตัวก็ผ่านมาสองปีแล้ว!"

รัชศกหย่งชิ่งปีที่สาม? นี่มันเวลาไหนกัน?

ถึงอึ้งหึงไม่เข้าใจเลยแม้แต่่น้อย รัชศกหย่งชิ่งแห่งต้าเว่ยคือ ยุคสมัยไหน เขาตั้งสมาธิเริ่มคิดวิเคราะห์ ย้อนนึกถึงวิชาประวัติศาสตร์ที่เคยเรียนมา

แคว้นเว่ย? แคว้นเว่ยในประวัติศาสตร์มีอยู่ไม่รู้ตั้งเท่าไร ไช้แล้วยังมีสุนัขเหียนอีก ถ้าอย่างนั้นที่พวกเขาพูดถึงก็ต้องเป็นกำลังทหารแคว้นเหียน มีเหียนมีเว่ย ในประวัติศาสตร์เหลือก็แต่ยุคจั้นกั๋วกับยุคห้าชนเผ่าสิบหกแคว้นเท่านั้น นี่ฉันกำลังอยู่ในยุคไหนกันแน่

พอนึกถึงจุดนี้ ถึงอึ้งหึงก็ถามต่อ "สุนัขเหียนพวกนั้นมาจากที่ไหน"

หวงต้าพูดน้ำเสียงชิงชัง "สุนัขเหียนบัดซบ นอกจากพวกเซलयเถื่อน* เผ่าเซียนเปยจากเหลียวตงแล้ว ยังมีใครได้อีก"

ทันทีที่ได้ยินคำว่า 'เซलयเถื่อนเซียนเปย' ถึงอึ้งหึงก็มั่นใจถึงยุคสมัยที่เขาอยู่ในเวลานี้ได้ทันที ตอนนี้นี้ต้องเป็นยุคห้าชนเผ่าสิบหกแคว้นแน่

ถึงอึ้งหึงตกใจ เขาแอบคิด หลังยุคสามก๊ก หัวหลักก็ตกเป็นของแคว้นจั้น ครั้นผ่านพ้นกบฏแปดอ่อง ชนเผ่าทั้งห้าอันได้แก่เซียงหนูเซียนเปย เจี้ย ตี และเซียงที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินของชาวฮั่นมาช้านาน ก็ฉวยโอกาสตอนแผ่นดินกำลังวุ่นวาย ก่อร่างสร้างแคว้นสิบกว่าแคว้นขึ้นบนแผ่นดินทางตอนเหนือ เรียกรวบๆ เป็นห้าชนเผ่าสิบหกแคว้น เป็นยุคที่วุ่นวายสุดๆ ขณะเดียวกันก็เป็นยุคที่ชนกลุ่มน้อยคึกคักมากที่สุด สวรรค์ ทำไมฉันถึงต้องมาอยู่ในยุคเฮงชวยแบบนี้ด้วย

จู่ๆ ถึงอึ้งหึงก็นึกถึงเรื่องทะเลมิตีข้ามกาลเวลาได้ เขาอนุমানด้วย

* เซलयเถื่อน ในที่นี้มาจากคำว่าหนูหลู่ ซึ่งเป็นคำเรียกชาวเผ่าเซียงหนูอย่างเหยียดหยามในสมัยจั้นและฮั่น สมัยต่อมาใช้เรียกเผ่าเลี้ยงสัตว์เร่ร่อนทางเหนือ เช่น เซียนเปย เป็นต้น

ความมั่นใจ หรือว่าเราจะทะลุมิติมาที่นี่

แสงตะวันบ่ายคล้อยอาบไล้อยูบนผืนป่าเล็กๆ ธงที่มีอักษร 'เว่ย' ปักประดับอยู่ทางด้านบนโบกสะบัดเกิดเป็นเสียงดังฟับฟាប់อยู่ภายใต้แสงสายัณห์

ที่ที่ถั่งอึ้งหมิงอยู่ในตอนนี้คือค่ายทหารเว่ยที่ตั้งอยู่ที่เหลียนไถ ส่วนเขาก็วิญญูณทะลุมิติเข้ามาถึงสู้อยู่ในร่างของนายกองแห่งกองทัพเว่ย นี่มันเรื่องเหนือความคาดหมายชัดๆ

ในเวลานี้เขาถึงเพิ่งพบกับความจริงที่น่าตื่นตะลึงข้อหนึ่ง ก็คือในอีกโลกหนึ่งเขาคงตายไปแล้ว ส่วนเรื่องที่ว่าทำไมเขาถึงมาอยู่ยังโลกนี้ได้ เรื่องนี้เขาเองก็ไม่รู้ แต่ที่แน่ไปกว่านั้นคือเขาค้นเคยกับยุคสามก๊ก สุข ถึง หมิง และซิงดี แต่กับยุคห้าชนเผ่าสิบหกแคว้นนี้กลับแทบไม่รู้อะไรเลยสักอย่าง ที่พอจะจำได้บ้างก็แค่ร่างๆ เท่านั้น

พวกทหารทัพเว่ยที่บาดเจ็บต่างเอนหลังนอนพักอยู่ตามชายป่า บ้างก็รออยู่ข้างกระโจม ดวงตาจ้องนิ่งที่เส้นขอบฟ้า หวังว่าจะมองเห็นองค์จักรพรรดิของพวกเขากรีธาทัพกลับมาพร้อมชัยชนะ

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง บนเส้นขอบฟ้าก็ปรากฏร่างของทหารบาดเจ็บจำนวนหนึ่ง พวกเขาเดินข้ามผ่านบึงโหลิดที่มีกองซากศพสูงราวกับภูเขา มุ่งหน้าตรงมายังป่าที่ถั่งอึ้งหมิงอยู่

ถั่งอึ้งหมิงที่ตระหนักได้ว่าตัวเองทะลุมิติมาลุกขึ้นยืน เขารู้ชัดแล้วว่าตัวเองอยู่ในยุคสมัยไหน ครั้นมองเห็นเหล่าทหารที่ทรหดอดทน ไม่ยอมแพ้ต่อความเจ็บปวดพวกนั้น เขาก็รู้สึกคล้ายกำลังมองเห็นคนงานในเหมือง ความรู้สึกเห็นอกเห็นใจอย่างยิ่งพลันแตกหน่อขึ้นภายในใจ

พอเห็นพวกทหารที่บาดเจ็บทยอยกลับมา ความรู้สึกเห็นอกเห็นใจรุนแรงก็พาเขาให้เดินออกไปรับหน้า ประคองพวกเขาไปพักรอบๆ กระโจม ก่อนจะตะโกนเรียกนายทหารตาเดียว "เจ้า รีบไปเอาผ้าก๊อชมา!"

"ผ้าก๊อช?" นายทหารตาเดียวตะลึง ก่อนเอ่ยปากถามอย่างงุนงงสงสัย "นายกอง อะไรคือผ้าก๊อช"

ถึงอึ้งหึงเข้าใจได้ทันที ในยุคนี้อย่างไม่มีผ้าก๊อช สุดท้ายเขาจึงได้แต่ชี้ไปยังเศษผ้าขาวที่พันอยู่บนเอดตัวเอง "ก็ผ้าที่พันอยู่บนตัวข้านี่!"

นายทหารตาเดียวร้อง "อ้อ" ออกมาคำหนึ่งก่อนจะวิ่งตื้อหายเข้าไปในป่า

ถึงอึ้งหึงสังเกตเห็นว่าบนร่างของนายทหารที่ทยอยกลับมาล้วนเต็มไปด้วยเลือด ตำแหน่งที่ได้รับบาดเจ็บหรือก็แตกต่างกันไป ทหารที่เขาช่วยพยุคนั้นบนแขนยังมีธนูปักติดอยู่ดอกหนึ่ง ธนูเสียบทะลุแขนเลือดหยดไหลเป็นทางไม่หยุด แต่ถึงอย่างนั้นอีกฝ่ายกลับไม่แม้แต่จะโอดครวญ ตรงกันข้ามกลับมีสีหน้าอีกheimอย่างเห็นได้ชัด

เพราะรู้สึกกว่าอีกฝ่ายแลดูสมกับเป็นลูกผู้ชาย ถึงอึ้งหึงจึงจับตามองมากขึ้น ชายหน้าดำคนนี้อายุคงสักสามสิบกว่า สูงน่าจะเป็นแปดฉื่อ ใบหน้าข้างซ้ายมีแผลที่เกิดจากคมมีดลึกอยู่แนวหนึ่ง บนใบหน้าเต็มไปด้วยหนองเครารุงรัง

หวงต้าเดินเข้ามา พอมองเห็นถึงอึ้งหึงกำลังประคองทหารที่บาดเจ็บนายนั้นก็ตะโกนขึ้น "หลี่เหล้าชื่อ สถานการณ์แนวหน้าเป็นอย่างไรร่าง!"

หลี่เหล้าชื่อหัวเราะหึๆ พูดอย่างอีกheim "ฝ่าบาททรงเป็นแนวหน้าตะลุยบุกเข้าไปกลางขบวนทัพของพวกสุนัขเหียน พวกเราตามบุกเข้าไปสังหารจนพวกสุนัขเหียนล่าถอยไม่เป็นกระบวน ตอนนี้ฝ่าบาท

ทรงนำคนไล่ตามพวกมันไป ให้พวกเราที่บาดเจ็บกลับมาส่งข่าว"

"เยี่ยม! ฝ่าบาททรงมีชัยอีกแล้ว สุนัขเหียนพวกนั้นไม่ใช่คู่ต่อสู้ของ ฝ่าบาทเลยแม้แต่หน่อย!" หวงต้าพุดเสียงดัง สองตามองตรงไปข้างหน้า พลางปรบมืออย่างยินดี

ในตอนนั้นเอง นายทหารตาเดียวก็ไถ่ล่อออกมาจากในป่าพร้อมกับ ฝ่าขาวางในมือ เขาเดินมาหยุดอยู่ข้างหลี่เหล้าซือ มองดูอีกฝ่าย ปราดหนึ่งก่อนจะหัวเราะหึๆ ออกมา "หลี่เหล้าซือ ธนูแทงทะลุแขนเจ้า พอดี แล้ววันหน้าจะถือทวนอย่างไร เกิดถือทวนไม่ได้ วันหน้าคง ยากจะลงสนามรบอีก"

หลี่เหล้าซือเบิกตากว้าง หนวดโค้งตรงมุมปากทั้งสองข้างกระดก ทวนวงเดือนที่อยู่ในมือข้างซ้ายปักลงกับพื้นรวดเร็ว เขาคิดว่าคอเสื้อของ นายทหารตาเดียวไว้แล้วตวาดเสียงดังลั่น "คิดว่าข้าจะยอมแพ้รี! มีปัญญาเจ้าก็เอาลูกธนูออกให้ข้าสิ!"

นายทหารตาเดียวหัวเราะ "ธนูดอกนี้ถูกถอนออกมาเมื่อไร แขน ของเจ้ามีหวังใช้การไม่ได้อีก"

ได้ยินนายทหารตาเดียวพูดแบบนั้นหลี่เหล้าซือก็ควั่นออกหู เขา ตะโกนเสียงดังลั่น โมโหหน้าดำหน้าแดงขึ้นมาทันที เขาปล่อยคอเสื้อ ของนายทหารตาเดียวออก เจือมือหมายชักหน้าอีกฝ่าย

เสียงตวาดของหลี่เหล้าซือทำเอาถึงอึ้งหิมึงที่อยู่ข้างๆ สะดุ้งโหยง หวงต้าพุดเห็นสถานการณ์ไม่สู้ดีก็รีบคว้าแขนของหลี่เหล้าซือไว้ เปียตรงเข้ามายืนแทรกอยู่ระหว่างหลี่เหล้าซือกับนายทหารตาเดียว ก่อนจะยิ้มพูดกับหลี่เหล้าซือ "หลี่เหล้าซือ อย่าได้โมโห น้องข้ามัน ไม่รู้เรื่องรู้ราวถึงได้ลวงเกินเจ้า เจ้าก็อย่าได้ถือสา!"

"ถอยไป วันนี้ไม่เล่นงานมันให้พิการข้าไม่ขอแช่หลี่!" หลี่เหล้าซือ

ออกแรงขยับตัว แต่ไม่ว่าอย่างไรก็สลัดอุ้งมือใหญ่โตราวกับคีมเหล็กของหวงต้าไม่หลุด

"หวงเอ๋อร์! ยังไม่รีบไสหัวไปอีก! เจ้าทำพื้หลี่ซือโกรธแล้ว!" หวงต้าหันไปตวาดใส่นายทหารตาเดียวที่อยู่ด้านหลัง

นายทหารตาเดียวชื่อหวงเอ๋อร์ เป็นน้องของหวงต้า* ทว่าร่างกายของผู้เป็นน้องกลับแข็งแกร่งกว่าผู้เป็นพี่อยู่โข ใบหน้าของเขาไม่มีริ้วรอยของกาลเวลา อายุน่าจะน้อยกว่าหวงต้าอยู่ไม่ใช่น้อย คิดว่าน่าจะสักประมาณยี่สิบสี่ห้า

หวงเอ๋อร์เบี่ยงตัวส่ายผ้าขาวบางในมือไปมาพูดกับหลี่เหล่าซือ "อยู่ให้พี่ข้าช่วยถอนถอนออกมาก่อนก็แล้วกัน ส่วนข้าจะไปช่วยทำแผลให้คนอื่น"

"หวงเอ๋อร์! ไล่บัดซบ เจ้าจะหนีไปไหน อีกเดียวข้าจะครักตาของเจ้าออกมาอีกข้าง!" หลี่เหล่าซือยังคงตะโกนโหวกเหวกเสียงดัง

"เหล่าซือ ใจเย็นๆ! ไว้เสร็จศึกคราวนี้ ข้าจะแบ่งเสบียงอาหารส่วนหนึ่งให้! เจ้าคิดว่าอย่างไร" หวงต้ายิ้มพูด สองตาดูเหมือนเป็นรูปจันทร์เสี้ยว

"เจ้าพูดจริง?" พอได้ยินคำว่าเสบียงอาหาร หลี่เหล่าซือก็หยุดไถววายทันที

หวงต้าพอเห็นหลี่เหล่าซือระงับความโกรธภายในใจได้แล้ว เขาก็ปล่อยแขนพลางพยักหน้า "คำพูดลูกผู้ชาย แปรดมาโล้ไม่ทัน!"

"สีมำต่างหากไม่ใช่แปรดมา ข้าเคยได้ยินฝ่าบาทรับสั่งด้วยพระองค์เอง" หวงเอ๋อร์พูดน้ำเสียงราบเรียบอยู่หลังหวงต้า

* เอ๋อร์ แปลว่าสอง คนจีนมีธรรมเนียมการเรียกขานบุคคลตามลำดับพี่น้องหรือความอาวุโสในกลุ่ม โดยเรียกตัวเลขต่อท้ายแซ่ เช่น หวงเอ๋อร์ หมายถึงแซ่หวงคนที่สองหรือคนรอง ส่วนพี่คนโตสุดหรือคนที่อยู่อันดับแรกใช้คำว่าต้า ที่แปลว่าใหญ่ หรือคนโต เช่น หวงต้า

"จะก็มำก็ซำง เอาเป็นว่าเสเปียงอาหารของเจ้าเป็นของข้าแล้ว!"
 หลีเหล่าซือทั้งตัวนั่งลงกับพื้น พุดสีหน้าเข้มขึ้น

หวงเอ๋อร์ไม่พูดอะไรทั้งนั้น เขาหันหลังเดินไปหาพวกทหาร
 บาดเจ็บที่กลับมาพร้อมกับหลีเหล่าซือ ฉีกผ้าพันแผลออกมาประมาณหนึ่ง
 ขณะเตรียมทำแผลให้ทหารที่บาดเจ็บบริเวณขา เขาก็ถูกถึงอึ้งหมิง
 ร้องห้ามไว้ "ไม่ได้! ทำแผลลวกๆ แบบนี้ ทำไปก็ช่วยอะไรไม่ได้"

ถึงอึ้งหมิงเดินไปหยุดอยู่ที่ข้างหวงเอ๋อร์ ก่อนจะฉวยเอาผ้าขาวบาง
 ในมือหวงเอ๋อร์ไปถือไว้

"นายกong ไม่ทำเช่นนี้แล้วจะให้ทำเช่นไร" หวงเอ๋อร์ถามสงสัย

ถึงอึ้งหมิงสังเกตเห็นดอกฝูกงอิง* ปลิวตามลมมาไม่ไ้่น้อย เขา
 บอกกับหวงเอ๋อร์ "เจ้าไปรวบรวมดอกฝูกงอิงมา เจ้าพวกที่ล่อยอยู่
 ตามลมพวกนั้น! หลังจากนั้นก็ไปต้งเตา เติมน้ำลงไปเล็กน้อย ถ้ามีเกลือ
 ก็ให้เติมเกลือลงไป ต้มมันพร้อมกับดอกฝูกงอิง หลังจากต้มจนได้ที่
 แล้วก็ปล่อยให้มันเย็น ก่อนจะเอามาล้างปากแผลของทหารที่บาดเจ็บ"

หวงเอ๋อร์ตะลึงถามไม่เข้าใจ "นายกong ต้มดอกฝูกงอิงมีประโยชน์
 อะไร"

"ฆ่าเชื้อ! รีบไปทำตามทีบอก! เอาผ้าขาวบางพวกนั้นมา!" ถึงอึ้งหมิง
 ตะโกนบอกหวงเอ๋อร์

มืออยู่ครั้งหนึ่งถึงอึ้งหมิงไปปิ่นเขา และเพราะไม่ระวังเลยตกลงมา
 บาดเจ็บ บนแขนมีแผลเป็นทางยาวอยู่แผลหนึ่ง ตอนนั้นบนตัวเขา
 ไม่มียาอะไรให้พอใช้ได้แม้แต่อย่างเดียวน จึงได้แต่พันแผลง่ายๆ ไว้
 สุดท้ายแผลก็อักเสบจนต้องนอนพักอยู่โรงพยาบาลตั้งหลายวันกว่าจะ
 ได้ออกมา

* ฝูกงอิง หรือแดนดีไลออน (Dandelion) เป็นหญ้าชนิดหนึ่ง ดอกสีเหลือง เมื่อผสมเกสรแล้วกลีบดอก
 จะกลายเป็นปุยสีขาวปลิวไปในอากาศ

ถึงอึ้งหึงถามหมาถึงวิธีการฆ่าเชื้อแบบง่ายๆ เวลาอยู่ในป่า
หมอแนะนำว่าวิธีการที่ง่ายที่สุดคือใช้ดอกผุ๊งอิง เพราะดอกผุ๊งอิง
เป็นยาจีนชนิดหนึ่ง มีฤทธิ์ฆ่าเชื้อ ไม่เพียงเท่านั้น ดอกผุ๊งอิงยังมีวิธี
บริโภคอีกหลากหลายวิธี เป็นยาสมุนไพรที่มีรสชาติไม่เลว

ถึงอึ้งหึงถือผ้าขาวบางไว้ในมือ นิ่งงอแงๆ เปลี่ยนผ้าขาวบางพวกนั้น
ให้เป็นผ้าพันแผลก่อนจะลงมือพันผ้าลงบนขาของทหารที่บาดเจ็บ
บริเวณขานายนั้น

เพราะไม่เคยเห็นวิธีพันแผลเช่นนั้นมาก่อน ทหารนายนั้นจึงถามขึ้น
ด้วยความอยากรู้อยากเห็น "นายกอง วิธีพันแผลเช่นนี้เหตุใดเข้าถึง
ไม่เคยพบเห็น"

ถึงอึ้งหึงหัวเราะหึๆ "นี่เป็นตำรับลับส่วนตัว"

นายทหารคนนั้น "อึ้ง" ออกมาคำหนึ่ง หลังจากนั้นก็ไม่พูดอะไรอีก
เขากัดฟันแน่น ปล่อยให้ถึงอึ้งหึงพันแผลให้ตัวเองต่อ

ถึงอึ้งหึงพบว่าทหารนายนั้นอายุน่าจะไม่เกินสิบแปดสิบเก้า
ใบหน้าจัดได้ว่าหล่อเหลา เพียงแต่ยังดูอ่อนวัยไปหน่อยเท่านั้น เพราะ
อดนึกถึงน้องชายของตัวเองขึ้นมาไม่ได้ นัยน์ตาของถึงอึ้งหึงจึงเต็มไปด้วย
ความหวังใย

ถึงอึ้งหึงอายุยี่สิบแปด แม่คลอดน้องชายได้ไม่นานก็ลาจาก
โลกนี้ไป พ่อเองก็ตายจากไปตอนเขาอายุยี่สิบ ตอนพ่อตายน้องชาย
เพิ่งอายุสิบเอ็ดปีเท่านั้น พวกเขาสองคนต่างพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน
ต่อมาหลังจากที่เขาใช้เงินที่พ่อเหลือทิ้งไว้ให้ซื้อหุนทำกำไรได้ก้อนใหญ่
เขาก็เอาเงินพวกนั้นไปซื้อเหมืองถ่านหิน กลายเป็นเจ้าแก่น้อย
นับแต่นั้น

วันที่เกิดแผ่นดินไหวเป็นวันเกิดของน้องชายเขาพอดี เดิมเขา

รับปากน้องชายว่าเย็นนี้จะกลับไปฉลองวันเกิดด้วยกัน แต่ตอนนี้เขา
ไม่อาจกลับไปได้อีกแล้ว

ถึงอึ้งหึงถอนหายใจเบาๆ มองดูร่างกายของตัวเองในเวลานี้ ทั้ง
ดำมะเมื่อมทั้งแข็งแกร่งกำยำ เป็นร่างกายของชายหนุ่มที่เต็มไปด้วย
ชีวิตชีวาอายุไม่มีทางเกินยี่สิบ

ไม่รู้ว่มาถึงที่นี่เป็นเรื่องดีหรือเรื่องร้ายกันแน่ เอ้อ ไหนๆ ก็มาแล้ว
งั้นก็อยู่มันที่นี่เสียเลยแล้วกัน ว่าแต่จะดำเนินชีวิตอยู่ในกลียุคนี้ยังไง

ถึงอึ้งหึงหันแผลให้ทหารนายนั้นพลางคิดเงียบๆ ในใจ

หลังหันแผลให้อีกฝ่ายเสร็จและผูกปมเป็นที่เรียบร้อย เขาก็ยื่นมือ
ลูบใบหน้าอีกฝ่ายเบาๆ พลางถามอย่างสนิทสนม "เจ็บหรือไม่"

ทหารนายนั้นส่ายหน้ากอดฟันแน่น ก่อนจะพูดลดโรฟันออกมา
ประโยคหนึ่ง "นายกอง ข้าไม่เจ็บเลยสักนิดจริงๆ"

ถึงอึ้งหึงกล่าวว่าอีกฝ่ายจะทนเจ็บไม่ไหวเลยยิ้มขึ้นออกมา
คราหนึ่งแล้วถาม "เจ้าคิดว่าข้าอายุเท่าไร"

เขามองดูถึงอึ้งหึงเห็นถึงอึ้งหึงใบหน้าซูบผอม หว่างคิ้วน่าเกรงขาม
ชวนประหวั่น เขาก็ทลายออกมา "นายกอง อายุคงราวๆ สักยี่สิบกระมัง"

"ถูกแล้ว ป็นข้าอายุ...ยี่สิบ" ถึงอึ้งหึงยิ้ม เดิมเขาตั้งใจจะบอกอายุจริง
ให้อีกฝ่ายรู้ แต่พอลำพุดเคลื่อนมาถึงริมฝีปาก มันกลับลดเหลือเพียง
ยี่สิบ เขาถามอีกฝ่ายต่อ "ใช่แล้ว แล้วเจ้าชื่ออะไร"

ทหารคนดังกล่าวตอบ "เรียนนายกอง ข้าแซ่หลิว เป็นลูกคนที่สาม
ของบ้าน ทุกคนเลยเรียกข้าว่าหลิวซาน*"

ถึงอึ้งหึงชูผ้าขาวบางในมือพลางหัวเราะพูด "หลิวซาน ข้าจะสอน
วิธีพันแผลให้ หลังจากนั้นเจ้าก็ไปช่วยข้าเปลี่ยนผ้าพันแผลให้พี่น้อง

* ซาน ในที่นี้แปลว่าสาม หลิวซาน จึงหมายถึงหลิวคนที่สาม

คนอื่นๆ ตกลงใหม่"

หิวขานรับคำอย่างยินดี "คำพูดของนายกองคือคำสั่ง!"

ถึงอึ้งหิมพันผ้าพันแผลสองรอบต่อหน้าหิวขาน แต่ถึงอย่างนั้น หิวขานก็ยังคงเข้าใจครึ่งไม่เข้าใจครึ่ง หลังจากได้ลงมือทำด้วยตัวเอง ซ้ำๆ ในที่สุดเขาก็ทำเป็น

ถึงอึ้งหิมแบ่งผ้าขาวบางในมือไว้ส่วนหนึ่ง ส่วนหนึ่งให้หิวขาน บอกให้หิวขานรับหน้าที่ดูแลทหารบาดเจ็บที่อยู่รอบๆ ขณะที่กำลัง หันหลังเตรียมเดินจากไป เขาก็เห็นหวด้ากำลังถอนธนูให้หลี่เหล้าซือ หลี่เหล้าซือเวลานี้ใบหน้าเขียวบ้ำด หน้าผากเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ เขา ทนดูต่อไม่ไหว รีบเดินตรงเข้าไปเตรียมทำแผลให้หลี่เหล้าซือ

เขาเดินไปนั่งยองๆ อยู่ข้างหลี่เหล้าซือ มองดูธนูที่ปักทะลุแขนของ หลี่เหล้าซือดอกนั้น หัวธนูทรงกระຈັບ เรียวแหลมเล็ก ส่วนล่างมีหนาม หันย้อนทิศอยู่กลุ่มหนึ่ง หวด้าออกแรงหักส่วนหางของธนูดอกนั้น ก่อนจะบิดอแขนของหลี่เหล้าซือ อ้าปากใช้ฟันกัดหัวธนูก่อนจะสะบัดหัว ธนูที่แทงทะลุแขนของหลี่เหล้าซือถูกถอนออกรวดเร็ว

หลี่เหล้าซือกัดฟันแน่น ไม่ตะโกนร้องอะไรทั้งสิ้น เลือดสดๆ พุ่งออกจากแขนขาดสีหน้าของถึงอึ้งหิม

ถึงอึ้งหิมไม่สนใจที่จะเช็ดเลือดบนหน้า เขารีบใช้ผ้าพันแผล ที่เตรียมไว้ก่อนหน้าพันลงบนแขนขวาของหลี่เหล้าซือก่อนจะมัด ปลายผ้าไว้ สายตาเต็มไปด้วยความรู้สึกรังเกียจ

"พันแผลให้เขาสักครู่ก่อน อีกเดี๋ยวน้ำขมาเชือกก็ต้มเสร็จแล้ว ถึงตอนนั้นค่อยล้างแผลขมาเชือกอีกที"

หลี่เหล้าซือหน้าซีด ถึงจะฟังไม่เข้าใจว่าถึงอึ้งหิมพูดคำพูดอะไร แต่เขาก็ไม่กล้าขบขี้จนพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ยิ้มให้ถึงอึ้งหิม ก่อนจะ

นอนนิ่งอยู่บนพื้นมองดูท้องฟ้ายามสายัณห์ด้วยสายตาเลือนราง

ถึงอึ้งหึงเดินไปหยุดอยู่หน้าทหารคนอื่นๆ พันผ้าพันแผลให้พวกทหารที่บาดเจ็บเล็กๆ น้อยๆ นายทหารเหล่านั้นต่างรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจของอึ้งอึ้งหึง ถึงอึ้งหึงรีบใช้โอกาสนี้สอนทหารคนอื่นๆ พันผ้าพันแผล

เพียงไม่นานน้ำฆ่าเชื้อก็เย็น ถึงอึ้งหึงสั่งหวงเออร์ หวงต้า หลิวซาน ให้ช่วยไปทำความสะอาดแผลให้บรรดาทหารที่บาดเจ็บสาหัสพร้อมกับเขาก่อนจะพันแผลให้คนอื่นๆ ใหม่อีกครั้ง

ตะวันตกล้อยไปทางทิศตะวันตก เมฆอาบแสงเงินแสงทองกระจายอยู่ทั่วแผ่นดินฟ้า

ถึงอึ้งหึงกับทหารที่บาดเจ็บลงมือเก็บกวาดสนามรบ พวกเขารวบรวมอาวุธกับชุดเกราะที่ยังพอใช้ได้จำนวนหนึ่ง จัดการฝังพวกพี่น้องที่ตายไป หลังจัดการทุกอย่างเสร็จสรรพ เขาก็นั่งลงบนพื้นข้างกระโจม มองดูเส้นขอบฟ้าที่อยู่เบื้องหน้าด้วยสายตาเฝ้ารอ

ดูสถานที่บัดชบนี้สิ ไหนจะยังทหารที่บาดเจ็บพวกนั้นอีก... สวรรค์ทำไมถึงได้โหดร้ายกันแบบนี้ อุตสาหัสจนทะเลยมมิตินา แล้วทำไมแทนที่จะส่งให้ฉันเข้าไปอยู่ในร่างเศรษฐีจักรพรรดิหรือท่านอ๋องอะไรพวกนั้น แต่กลับให้ทะเลยมมิตินาได้รับบาดเจ็บแบบนี้ สวรรค์เฮงชวย แล้งน้ำใจเป็นบ้า!

ถึงอึ้งหึงสบตาเคียดแค้นอยู่ภายในใจ

สุดท้ายเขาก็ได้แต่ดำไม่ว่าถึงอึ้งหึงจะดำอย่างไร สวรรค์ก็ไม่มีทางรับรู้ ความรู้สึกไม่พอใจสุดท้ายก็ค่อยๆ สงบลง เขาหันกลับมาครุ่นคิดใหม่อีกครั้งว่าจะใช้ชีวิตใหม่นี้ต่อไปเช่นไร

ม่านแห่งราตรีกาลเริ่มครอบคลุมผืนพสุธา ทหารนายหนึ่งวิ่ง
โซซัดโซเซเข้ามา บนแขนของเขามีลูกธนูปักทะลุอยู่ ถึงอัมหึ่งกับหวงด้า
รีบตรงเข้าไปรับ พยุงทหารนายนั้นกลับเข้าป่า

"น้ำ! น้ำ! ขอน้ำให้ข้า!" ทหารนายนั้นเนื้อตัวอ่อนระทวยไร้สิ้น
เรี่ยวแรง เขาพยายามตะโกนร้องออกมา

หลิวซานรีบยื่นส่งถังน้ำให้ ทหารนายนั้นรับถังน้ำไป ก่อนจะกรอกมัน
ลงคอไปอย่างหิวกระหาย

"สถานการณ์ที่แนวหน้าเป็นอย่างไรบ้าง ผ่าบาทได้รับชัยชนะอีก
ใช่หรือไม่" หวงต้ากระวนกระวายถาม

ทหารนายนั้นค่อยๆ ผ่อนลมหายใจ เขาตอบกลับด้วยสีหน้าปิติ
ยินดี "ผ่าบาทนำกองทัพบุกตะลุยเล่นงานพวกสุนัขเหียน พวกมันสู้พลาง
ถอยพลาง พวกเรารู้กับพวกสุนัขเหียนเจ็ดครั้ง ได้รับชัยชนะทั้งเจ็ดครั้ง"

"ผ่าบาททรงพระเจริญหมื่นปีหมื่นๆ ปี!"

ไม่รู้ว่าใครร้องตะโกนออกมาก่อน เสียงขานรับดังก้องไปทั่วบริเวณ
เห็นทหารที่บาดเจ็บแสดงอาการอีกเหิมออกมาแบบนั้น ถึงอัมหึ่ง
ก็นึกถึงนักรบองอาจหาญคนนั้น คนคนนั้นน่าจะเป็นจักรพรรดิของ
พวกเขา ในใจของทหารพวกนี้พระองค์ต้องทรงเป็นดังเสาเอกแห่ง
จิตวิญญาณแน่

หวงด้าใช้วิธีการแบบเดียวกันถอนธนูออกจากแขนของทหาร
นายนั้น ถึงอัมหึ่งใช้น้ำมาเช็ดที่เตรียมเอาไว้ก่อนหน้านี้ทำความสะอาด
ปากแผลให้อีกฝ่าย หลังจากนั้นก็รีบพันแผลให้ก่อนจะส่งไปพักที่
กระโจมด้านหลัง

ความมืดปกคลุมเข้ามาทีละน้อย ถึงอัมหึ่งกับทหารคนอื่นๆ
ต่างนั่งอยู่ที่นั่น รอฟังข่าวจากแนวหน้า ระหว่างนั้นถึงอัมหึ่งก็พูดคุยกับ

เหล่าทหารจนล่วงรู้ถึงสถานการณ์บางอย่าง

จักรพรรดิของแคว้นเว่ยทรงมีพระนามว่าหฺร่นหมิ่น เป็นชาวฮั่น ถึงอี่หมิงอดนึกประหลาดใจไม่ได้ นี่มันยุคห้าชนเผ่าสืบทอดแคว้น นอกจากราชวงศ์ตงจิ้น (จิ้นตะวันออก) ที่อยู่ทางตอนใต้แล้ว ทางตอนเหนือทำไมถึงมีดินแดนของชาวฮั่นได้!

เมืองหลวงของแคว้นเว่ยตั้งอยู่ที่เยี่ยเจิง จากที่นี่เดินทางลงใต้ไปเรื่อยๆ ผ่านฉางชานและจี้ลู่ไปก็จะถึงเยี่ยเจิง สงครามต่อเนื่องยาวนานหลายปีเปลี่ยนมณฑลจิตใจที่เคยอุดมสมบูรณ์ให้กลับกลายเป็นรกร้าง ชายหนุ่มกำยำล่ำสันต่างถูกจับตัวไปเป็นทหาร

ฟ่งหวงต้าเล่าว่า ทหารที่บาดเจ็บอยู่ที่นั่นในเวลานี้ล้วนเป็นทหารในกองกำลังฉีหัว นอกจากกองกำลังทหารม้าที่จักรพรรดิแคว้นเว่ยทรงนำทัพเองแล้ว พวกเขานับเป็นกองกำลังทหารที่ยอดเยี่ยมที่สุดของแคว้นเว่ย ความสามารถในการทำศึกเรียกได้ว่าแข็งแกร่งอย่างยิ่ง

หวงต้าเล่าว่าเมื่อสิบวันก่อนตอนพวกเขารบกับสุนัขเหียน ภายใต้การนำขององค์จักรพรรดิ แค่พลเดินเท้าเพียงห้าพันนายก็เอาชนะทหารม้าสี่หมื่นนายของพวกสุนัขเหียนได้แล้ว หนาซำยังประจันหน้ากันแบบซึ่งหน้าอีกต่างหาก

หลังฟ่งจบถึงอี่หมิงก็ประหลาดใจกับความสามารถในการต่อสู้ของกองกำลังฉีหัว ขณะเดียวกันก็นึกเลื่อมใสในตัวหฺร่นหมิ่น ทว่าเขายังคงถอนหายใจเบาๆ ฉีหัว ความหมายที่ซ่อนแฝงคือความปรารถนาที่จะมีชีวิตรอดอยู่ท่ามกลางกลียุค นารันทดแท้ กองกำลังของผู้ที่ไม่ปรารถนาจะสิ้นลมหายใจกลับกลายเป็นบทเพลงที่แข็งแกร่งที่สุดแห่งยุคสมัย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5660->